

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 103

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 13-3

ĐẾN 19-3-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TANH, ỒNG NÔI; 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C74++

VẤN CẦN SÁNG SUỐT

Cánh cửa thỏa hiệp đã mở. Cuộc tranh đấu của báo chí tạm coi như thành công, dù chưa có một nghị định tiêu hủy một nghị định. Nhà nước nại cơ... thủ tục hành chánh. Ủy ban Tranh Đấu bên tin. Và tuyên bố: thành công rồi. Thành công rồi, đó là tin mừng. Báo chí được các giới đồng bào ủng hộ thế, tại sao không thành công. Vậy từ nay, đề dền đay các giới đồng bào, báo chí phải xam minh tranh đấu quyền lợi cho đồng bào quyết liệt như báo chí đã tranh đấu cho báo giới.

Nhưng thành công chỉ mới

có nghĩa là thành công ở giai đoạn đầu. Khi chưa thấy một nghị định tiêu hủy nghị định tăng thuế giấy in báo, người làm báo bình tĩnh vẫn nhận ra một nỗi kinh hoàng. Đó là nỗi kinh hoàng trợ cấp bông giấy của một thời oan nghiệt của báo chí Việt Nam. Nhưng nó sẽ sống lại anh dũng nếu báo chí không sáng suốt hay để ngọn lửa đấu tranh tắt lịm sau một thành công bấp bênh.

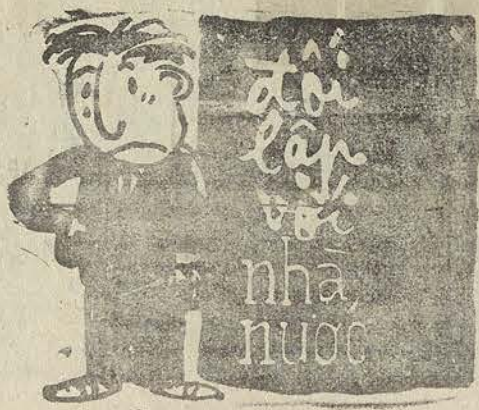
10 ngàn tấn giấy bán giá cũ cho năm 1970 chắc gì còn bán giá cũ trong năm 1971? Làng báo sẽ choáng nhau vì sự phân chia không đồng đều. Thế là nát.

Thế là chui đầu vào thông lọng. Và khó thể tạo nên một cuộc tranh đấu mới. Báo chí cam đành chịu thân phận ngựa tay xin trợ cấp giấy. Đã phải xin là có phát ân huệ. Đã chịu ân huệ là phải ngoan ngoãn. Không ngoan ngoãn thì ra rìa. Cái viên ảnh đen tối đó, Ủy Ban Tranh Đấu Báo chí cần lưu tâm ngay từ lúc này, khi ngọn lửa đấu tranh đang phừng phực cháy.

Mọi thỏa hiệp phải có bảo đảm. Không chấp thuận phân chia giấy in báo. Chỉ chấp thuận tình trạng cũ với một nghị định tiêu hủy nghị định tăng giá giấy

in báo. Bằng không, phải chọn lựa con đường can rắng chịu thuế mới để được tự do tư tưởng độc lập quyền hạn. Cuộc tranh đấu sẽ triển miên, tuy tiêu cực, cho tới ngày nhà nước hết ngoan cố. Thà chịu thuế giấy mới chứ không chịu trở về chế độ nhận bông giấy có trợ cấp để biến thành nô lệ cho nhà nước. Cùng nằm trong cuộc tranh đấu chung, nhưng Con Ong đi trước, chống đối tới cùng những âm mưu lũng đoạn báo chí bằng cách tái lập chế độ cấp bông giấy có trợ cấp.

CON ONG

ĐỐT ĐƯỢC TÌM NGƯỜI

Nếu một mặt Con Ong vạch mặt những thứ — thứ đầu cơ thời cuộc, những thứ trí thức xanh vỏ đỏ lòng không dám đứng hàng gánh trách nhiệm, chỉ thích đứng đằng sau giạt dây, những thứ trí thức khoác vào mình đủ các thứ chức tước mà chẳng làm mẹ gì cả, chỉ cốt giành mọi cơ hội để thành một thứ chuyên viên xuất ngoại chặn các nhân viên thuộc cấp, thì một mặt khác Con Ong cũng nguyện xin đốt được tìm người.

**Một trường hợp Người Điện Hình :
giáo sư Tiến Sĩ Nguyễn Trọng Ba :**

Ông Ba đã học và làm việc ở Pháp từ 1950 đến 1966 thì về nước. Ông đỗ tiến sĩ về Vật lý tại Đại Học Khoa Học Paris. Ông Ba cho tới nay quả là hiện thân của bất hạnh.

Điều bất hạnh thứ nhất là điều bất hạnh do chính ông chấp nhận về với đất nước bất hạnh này. Người ta chuyên của đi ngoại quốc, mua nhà ở ngoại quốc, chuyên dân vợ con ra ngoại quốc. Tiến sĩ Nguyễn Trọng Ba còn độc thân đương phâyphây ở xứ người thì lại cương quyết đem cái sở học của mình về phục vụ đất nước, gọi là một chút đền ơn đồng bào, đền ơn tiên tổ.

Điều bất hạnh thứ hai là về tới nước nhà, khi ra kho nhận hành lý gồm áo quần, sách vở, thì ôi thôi mở va-li ra, bên trong toàn đá, hành trang đã khi ông cánh mà bay rồi.

Điều bất hạnh thứ ba là lương giáo sư Giao Chỉ dối quá, lương ông chỉ có 12.000 đồng. Thuê căn nhà hết bu nó mất sáu ngàn rồi. Căn nhà nóng đến nỗi buổi trưa ông đành phải bỏ nhà đi piscine tắm, tối mới về để chấm bài, soạn bài. Sau cùng ông *Nhan Từ Giao Chỉ* này đành phải bỏ căn gác *Lộ Hạng* đó mà khấn gói giò đưa, lang thang nay đây mai đó, gặp chỗ tốt thì thuê ngủ qua đêm, không gặp thì đánh ngủ nhờ nhà bạn.

Điều bất hạnh thứ ba là khi ông biết ở cư xá Giáo Dục đường Duy-Tân có căn phòng bỏ không, ông bèn nộp đơn xin cho được cấp phát. Phó Thủ Trưởng Nguyễn Lưu Viên phê lời đồng ý, nhưng Ủy ban cấp phát nhà cửa của Bộ Giáo Dục chẳng hợp, hỏi đến vị chủ tịch Ủy ban, ông Thứ trưởng Bác-sĩ Nguyễn-Danh-Đàn, thì ông chủ tịch bảo là không biết.

Trong khi đó thiếu gì các giáo sư đại học đã có nhà ở làng Đại Học cho thuê, lại còn được cấp phát nhà ở Saigon.

Con Ong biết ông Nguyễn Trọng Ba

chỉ mong gặp được nơi có lý tưởng là có thể sẵn sàng mặc áo bà ba đen xả thân ra mà phục vụ.

Con Ong biết ông Nguyễn Trọng Ba cực kỳ thận trọng và nghiêm mật trong việc giảng dạy cũng như trong cách ra đề thi.

Con Ong biết ông Nguyễn Trọng Ba cực kỳ khảng khái, ông Lớn Nợ 2 nợ là chỗ quen biết thân tình cũ, mà ông không thêm nhờ vả một lời.

Con Ong còn biết hơn nữa, ông Ba chỉ thích âm thầm làm việc, nên Con Ong thành thật xin lỗi ông về việc đường đột mang ông lên mặt báo như thế này.

Nhưng nghĩ rằng trường hợp ông là trường hợp điển hình của kẻ Sĩ dầy thiện chí mà ông Nhà Nước dãi ngộ như vậy thì hỏi rằng ông Nhà Nước đầu tư cho nhiều những trí thức xuất ngoại làm gì ?

Đất nước muốn có hào khí vương đạo trong nề nếp xây dựng, thì kẻ sĩ Nguyễn Trọng Ba không thể được dãi ngộ như vậy !

Nhược bằng đất nước ưng theo con đường bá đạo thì cứ việc mà trọng dụng loại kẻ sĩ như... Trần Văn Tấn.

DIOGÈNE GIAO CHỈ

VẬT TẾ THẦN

Cái tit ác ôn trên không phải của Thọ Bốc, mà là của ông Đuốc Nhà Nam trong bài « phỏng » ngày 8-3. Từ ngày cái kiem ước bất hợp pháp ra đời tới nay, ông Tổng Ngọc bị quạt nhiều cú đau muốn thốt ngọc hành... và khi ông gây chiến với báo chí, thì ông càng bị « bốc mả » kỹ hơn nữa. Trong bài « phỏng » trên báo Đuốc Nhà Nam đã cho rằng ông Ngọc có bộ mặt khôi hài...nếu không nói là oán ghét đối với dân chúng và ông Đuốc Nhà Nam đã nhân danh quyền lợi đồng bào, tiền đồ tổ quốc... bắt tin nhiệm ông Tổng Ngọc và yêu cầu ông ra đi khỏi chính quyền ngay cho được việc.

Ông Đuốc Nhà Nam lần thân bỏ mẹ, ngay Thượng và Hạ viện có quyền bắt tin nhiệm trong tay mà còn chưa dám « bắt tin nhiệm » ông Tổng kiem ước, thì ông sức mấy mà bắt. Ủy ban Kinh Tế do Đại Tá kỹ nghệ gia Hồng Sơn Đông ở Thượng viện thì đạo này mủ ni che tai rồi, mặc dù ông Đông đang là chủ nhiệm một nhật báo... dầm nhất nước, còn ông Dân Biểu Đinh Văn Phát thì còn mãi lo nhập cảng phim Tàu đánh kiem ước đầu chường, còn mãi lo cho « nền... độc lập » thành ra ông Phát cũng phát cò chạy luôn, dù thiên hạ đồn ông đã bỏ vài triệu ra đứng sau một tờ báo nọ.

Kết lại ông Tổng kiem ước vẫn còn ngồi lì cóc đi đầu hết. Có nhiều kẻ xấu mồm cho rằng ông còn ngồi đó để làm Vật Tế Thần.

Lục Xi

VẠN TỐC MAI

ĐÒN VỢT

Mãi đến hôm nay tôi mới bằng lòng cuộc tranh đấu của báo chí. Vì tôi thấy rõ một thủ thuật văt thịt cho chó giành ăn của chính quyền. Tôi được giải thích rằng không phải vì quyền lợi riêng của chủ báo. Nghĩa là báo chí không tranh đấu để khỏi đưa đầu vào lưới hái kiem ước giấy báo. Mà tranh đấu để thoát chui vào tròng bồng giầy trợ cấp bị đi mà cái sự tăng giá giấy chính là tái lập kỷ nguyên... bồng-giầy-năm-sinh-mạng-báo-chí. Đòn vọt kinh khủng. Phải chi Ủy Ban Tranh Đấu nói toạc móng heo từ đầu thì chính nghĩa của báo chí sẽ hoàn toàn sáng tỏ và đỡ bị nạn « ăn có tranh đấu » của những kẻ muốn đánh báng ngôi sao chính trị của mình. Bạn Đốc Đá bên Hòa Bình đỡ thờ dài diêm mặt kẻ đòi giết báo đang ủng hộ cuộc tranh đấu của báo chí !

GIẢI THÍCH

Một số người ngộ nhận về vai trò của hai ông Tôn Thất Đỉnh và Ngô Công Đức. Ngộ nhận, mãi mãi, là chuyện đau lòng ở cái đất nước này. Tôi biết rõ, ông Đỉnh « bị » bầu làm chủ tịch Ủy ban tranh đấu. Ông Đỉnh, ông Đức đã làm báo. Và, dù ai không ưa hai ông này, cũng phải công nhận hai ông làm báo với tinh thần của những người làm báo chiến đấu. Xứ ta, sống lâu thành chuyên nghiệp. Vậy đừng đòi hỏi phải chuyên nghiệp trước rồi mới được nhập tịch làng báo. Giá trị của chủ báo là ở tờ báo. Hai tờ Công Luận và Tin Sáng tự nó đã chứng minh được giá trị của nó. Và, người ta sẽ buồn cười khi thấy những kẻ vô ngữ nhận mình làm báo chuyên nghiệp lão làng mà báo của họ chỉ là thứ báo dầm ô của lá giấy ! Giải thích vai trò của hai ông Đỉnh, Đức trong Ủy Ban Tranh Đấu Báo Chí là phải giải thích như hai ông chủ nhiệm của hai nhật báo đối lập với chính quyền.

TẠI SAO NGẠI TIẾP CHỦ NHIỆM

TÔN THẤT ĐỈNH

Trong những văn thư, tuyên cáo của Ủy Ban Tranh Đấu người ta không hề thấy chức tước nghị sĩ trước cái tên T.T.Đỉnh. Chủ tịch Ủy ban Tranh Đấu Tôn Thất Đỉnh với tư cách chủ nhiệm một nhật báo mà tranh đấu. Chứ không tranh đấu với tư cách một nghị sĩ. Tôi không hiểu tại sao chính quyền lại cố ý tránh né một cuộc tiếp xúc có mặt ông Tôn Thất Đỉnh. Phải chăng, chính quyền sợ chủ báo đối lập ? Như vậy, chính quyền đã tặng ông Tôn Thất Đỉnh một cơ hội bằng vàng. Sự nghiệp chính trị của ông Tôn Thất Đỉnh sẽ lên như điều gặp gió. Không phải vì ông Đỉnh lợi dụng cuộc tranh đấu. Mà chính quyền nạm son lên nghị sĩ Đỉnh.

Chính quyền hồ to. Ông Đỉnh được báo chí thương yêu, được dân chúng mến mộ vì ông bị chính quyền ghét. Ghét vì sợ. Người ta cứ hiểu thế. Tôi nghĩ rằng ông Đỉnh đã hội đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Và cuộc tranh đấu phải thắng lợi.

THÁI ĐỘ

Tuần báo Con Ong sẽ tích cực tranh đấu nếu chính quyền muốn năm báo chí bằng âm mưu cấp bồng giầy có trợ cấp. Anh em Con Ong sẽ cạo trợ cấp hết cạo đầu xong, có thể, sẽ... giải nghệ. Hoặc chúng tôi mua giấy giá Kiem ước, để rõ trên « măng xết » báo : **BÁO KHÔNG NHẬN TRỢ CẤP GIẤY CỦA CHÍNH PHỦ**, sẽ bán đất và sẽ tự do đối lập. Hễ bị giết, sẽ ra báo khác. Anh em đã hiểu lập trường sắt thép của Con Ong chưa ? Vậy, đôi khi có tếu một tí, đừng ngộ nhận Con Ong dốp tiền nhà nước mà riêu anh em. Đến giai đoạn quyết liệt, anh em cần gì, có ngay.

VẠN TỐC MAI

(Con vô thừa của Nghị Hách)

Nơi hẹn hò của :
TAO NHÂN
MẶC KHÁCH
— Du dương
— Âm cúng
— Thơ mộng
Théâtre — Restaurant
Night Club
Đ.T. : 20575 — 20576
SAIGON

Đã thấy **XUÂN 79**

THÌ RA : « **PHỞ 79** »

NƠI HẸN HÒ CỦA KHÁCH SÀNH ĂN

ĐẶC ĐIỂM : Giá Bình Dân lại Lịch Sự

DANH TIẾNG TRÊN 20 NĂM
— Tận tâm phục vụ khách hàng

PHỞ 79 VÕ TÁNH — SAIGON

• Uống thuốc bổ **TRƯỜNG SINH**
ETERNA

(HỘP 18 ỚNG)

— TRẺ LÂU — KHỎE MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GAster

Chuyên Trị : ĐAU BAO TỬ — Ợ CHUA — ĂN KHÔNG TIÊU — ĐẦY HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

CƠM VĂN HÓA

Kịch đối lập Văn Hóa Nô Dịch.

Thời gian : Khoảng 9 giờ một ngày chủ nhật. Học sinh và công chức thì vào ngày nghỉ ; các chính khừa sa lông thì vì tối hôm trước quá hăng tiết vịt mải luận bàn về quốc kế dân sinh mãi đến gần giờ giới nghiêm mới thiếp giấc nồng, các chính khừa giữ gìn cột chính quyền kẻ thì vì đêm trước mải xoa mà chược ăn thua bạc triệu mải đến gần sáng mới giải tán, kẻ thì quá xá sức trong cuộc truy hoan cuối tuần nên còn rúc đầu thiếp giữa hai gò bông áo của đảng phu nhân, hay của tình nhân. Chính vì vậy mà vào giờ này phố xá còn vắng tanh, xe cộ, khách bộ hành qua lại lác đác.

Không gian : Trước cửa tiệm Con Ong.

Nhân vật : (theo thứ tự xuất hiện trên sân khấu) ;

NHÀ BẾP : bắt mán, hễ nói là chửi đồng.

HIỀN THÊ CỦA NHÀ BẾP : Một hiền thê Giao Chỉ điển hình. Yêu cái chồng yêu, ghét cái chồng ghét, không cần biết lý do.

LŨ CON CỦA NHÀ BẾP : còn thơ ngây.

CƠM VĂN HÓA ĐỂ QUỐC : ngô nghê.

CƠM VĂN HÓA THỰC DÂN : nham hiểm, đều.

CHŨ Y : Kịch này cho phép được dựng thành phim T.V. không cần phải giả tác quyền.

MỞ MÀN LÊN...

Cảnh tiệm Con Ong vắng vẻ như đường phố ; Nhà Bếp ngồi trên hai chồng sách xếp sát vào nhau thành ghế, đương thái thái bộ, chiếc thớt cũng được kê cao bằng hai quyển sách. Hiền Thê của Nhà Bếp đối diện cũng ngồi trên hai chồng sách kê thành ghế, đương thái hành rằm.

(Nếu quay thành phim thì nhờ ông Cameraman một tí. Xin ông cho Gros Plan hộ những chồng sách dùng làm ghế của hai vợ chồng Nhà Bếp kê cả hai cuốn sách kê thớt thái thịt đều có ghi ở gáy một dòng chữ sơn trắng : SÁCH VĂN HÓA NÔ DỊCH.)

Hai vợ chồng đương kê thái thịt người thái hành rằm thì lũ con ủa vào.

ĐƯA CON TRAI : Thừa bố con đã đẻ, thừa mẹ con đã đẻ.

Đưa Con Gái : Thừa bố chúng con tới gặp cô, cô cho ăn hủ tiếu, chúng con đồ nhậu liêng nhậu đã góa xá.

Vợ chồng Nhà Bếp cùng cười. Hiền Thê của Nhà Bếp xoa đầu lũ trẻ và ra hiệu cho chúng vào nhà trong.

NHÀ BẾP : Đấy, mới ngày nào chúng mình đi cư vào đây chưa có chúng nó...

HIỀN THÊ : Thời đó chúng nó còn ở nước nam nứ nào.

NHÀ BẾP : Bây giờ chúng nó ~~đi~~ diện thật hỉ hả dưới ánh nắng chan hòa miền Nam.

Hừ, tại các trường thầy Bắc trò Nam quý nhau ra rít ; tại các gia đình mẹ chồng Nam, con dâu Bắc quý nhau ra rít ; trong làng văn chả chẳng mẹ nào thấy gọn trong đầu vấn đề Nam Bắc Trung ; đến lũ con chúng mình, chúng sinh ở miền Nam, nói tiếng Nam, tiêm nhiễm đức tính bộc trực, đơn giản của miền Nam... Mẹ kiếp, chỉ nơi nào tranh giành danh lợi là chúng nó bới đóng cút kỳ thị địa phương mà thực dân đã ị ra làm sủ-vơ-νια trước khi cuốn gói. Tiên sư bố chúng nó !

HIỀN THÊ (vừa thái xong hành rằm, cũng lập tức phụ họa) : Cha tiên nhân cha chúng nó !

NHÀ BẾP : Thôi mình vào giặt quần áo cho các con đi.

Phu xướng lập tức phụ tòng, vị hiền thê vào nhà trong. Nhà Bếp sắp cúi xuống thái nốt miếng thịt thì chợt có hai thanh niên cỡ từ trên 30 đến xấp xỉ 40. Hai tên vô tình dừng lại trước tiệm Con Ong tiếp tục cuộc thảo luận đương đã sôi nổi của chúng.

TÊN THỨ NHẤT (thực ra là tên cơm văn hóa thực dân) : Cậu nên nhớ văn hóa đó mới thật human. C' est tres bien ! (Giọng rất... Tây).

TÊN THỨ HAI (thực ra là cơm văn hóa để quốc) : Humain cái con mẹ gì, nếu văn hóa đó khá đã chẳng bị lép vế cường quốc như bây giờ. Đàng này văn hóa của người ta như thế mới prác-ti-côn chứ (practical). Tha's very well. (Giọng rất... Mỹ).

TÊN THỨ NHẤT : Đ.m. mày còn ngoan cố, mày có nhớ bên mày đã có thằng X. bị giết ?

TÊN THỨ HAI : Thì bên mày cũng đã có thằng Y. bị thủ tiêu đấy. Mẹ kiếp về chính trị bọn chúng mày mất đất từ lâu rồi, kinh tế cũng vậy, bây giờ có bám vào văn hóa để thọc gậy bánh xe. Ông thử xem mày còn thọc gậy được bao nả nữa.

NHÀ BẾP : Sư bố hai thằng ! Tao nhận diện ra chúng bay rồi, thuở tao học đã thành thân chúng bay còn mải dưng quân ở ghế nhà trường, bây giờ chúng bay làm cơm văn hóa cho ngoại bang chứ gì ? (Chỉ từng tên một) Giọng điệu thẳng này đúng là cơm thực dân ; còn giọng điệu thẳng này, đúng là cơm để quốc

Hai cơm cùng ngẩng đầu lên chú mục nhìn, thấy một anh cao lênh khênh, mặt gầy khắc khổ, cỡ tuổi đàn anh chúng nó một thế hệ, tay lăm lăm cầm con dao (thái thịt bò), vì vậy hai thằng cũng hơi gờm gờm.

CƠM ĐỂ QUỐC (về ngô nghê) : Thừa anh, chúng em đương thảo luận về các sắc thái văn hóa quốc tế để thấy văn hóa nào hay thì ta theo, văn hóa nào lạc hậu thì liệu mà bỏ.

NHÀ BẾP : Sư bố chúng bay ! Đánh giá văn hóa mà chúng bay nhìn nông choèn choèn thế, quả là cái nhìn của... cơm văn hóa. Có cây quyết giống ở bên Giang Tây thì ngọt, mang sang Giang Đông giống thì chua, đó là do thủy thổ không thích hợp. Sư bố chúng bay, văn hóa cũng vậy ! Người yêu nước làm văn hóa vừa biết đón nhận vừa nỗ lực thường xuyên cải biến và thích nghi những chất liệu mới đó, hoặc giả dùng chúng như một kích thích tố để giúp cho cơ thể văn hóa đất nước thêm cường tráng mà phục hồi, mà phục sinh, mà lớn mạnh.

CƠM THỰC DÂN (mím nụ cười vừa đều vừa nham hiểm) Đại huynh có chắc thế không ?

NHÀ BẾP : Sư bố anh, đừng giờ cái giọng xô xiên đó ra. Tao hãy ôn cho chúng bay nghe vài lời sang sảng của những nhà văn hóa chân chính. Nhà văn Bình Nguyễn Lộc bằng tuổi bố chúng bay có nói nên chọn Saigon làm thủ đô văn hóa vì : Những nhóm Bách Việt lang thang chỉ có thể trôi dạt vào Saigon mà thôi. Saigon là một cơ thể có sức khỏe vượt bực, chấp nhận sự len lỏi vào của cả những hòn sỏi cứng mà không chết, trái lại còn biến những ngoại tố khó tiêu đó thành tế bào của một tổ chức sinh lý mới. Có thể là ta chỉ đồng ý với nhà văn Bình Nguyễn Lộc một nửa. Sau này đất nước thống nhất, Saigon phải tiếp tế sinh lực tràn căng của mình để trẻ trung hóa Hanoi, ngược lại Hanoi, luôn luôn bồi đắp cho Saigon nguồn thuần chất cổ kính nghệ hầu giữ vững được cá tính khi đồng hóa những ngoại tố.

Hai chị em Hà Nội, Saigon nắm tay nhau trong một thế liên lập phát huy văn hóa như vậy chẳng khỏe hơn là một mình Saigon hay một mình Hà Nội sao ? Tuy nhiên lời nói của nhà văn Bình Nguyễn Lộc thật vàng vạc như trăng sao, sáng sang hào khí vị dân tộc. Nhà văn Sơn Nam bằng tuổi anh cả chúng bay cũng tô đậm những nét vàng của thái độ văn hóa truyền thống : Giọng to nôi lên, căn nhà nhỏ bé muốn đứng vững thì phải mở cửa trước, mở cửa sau, đóng cửa là nhà sập vì cơn gió. Nước lụt dâng lên, ta cứ tình-táo mà ứng phó. Rốt cuộc phù sa ở lại, rác rến trôi đi. Làm văn hóa phải can trường, phải sáng suốt, phải nhẫn nại như vậy. Sư bố chúng bay, (Chỉ vào cơm thực dân) mày thì ăn bit-tết làm le ỉa ra bit-tết, (Chỉ vào cơm để quốc) mày thì ăn hót-đoóc, hăm-bóc-gơ chỉ rinh ỉa ra hót-đoóc, hăm-bóc-gơ. Sư bố chúng bay !

CƠM ĐỂ QUỐC (Vẫn giọng ngây ngô) : Sao cứ mỗi lời nói là một lần đàn anh chửi chúng tôi như vậy ?

CƠM THỰC DÂN (Vẫn giọng sỗ lá) : Chắc là đàn anh đương lên lớp chúng tôi theo giọng Đại Học Con Ong.

NHÀ BẾP (vung dao chém xuống thớt giận dữ) : Sư bố chúng bay, lũ cơm văn hóa, hãy cầm cha nó miệng đi. Lúc này chúng bay tự tổ cáo bên thì đã giết thằng X bên thì đã thủ tiêu thằng Y. Sư bố chúng bay, cứ trả miếng nhau như vậy đi cho đến khi hai phe chúng bay chỉ còn hai đũa cuối cùng xông vào tử chiến một lần cuối cùng...

Hai cơm đưa mắt bảo nhau lảng xa, cùng rảo bước về phía Bùng binh Ngã Sáu, nơi có tượng Phù Đổng Thiên Vương, khiến Nhà Bếp hướng về chúng càng ngày cứ phải càng gần cổ gào to lên, để chúng tuy đã xa tiệm Con Ong mà vẫn nghe thấy rõ mồn một.

NHÀ BẾP : Sư bố chúng bay, về bảo lũ chủ chúng bay rằng ở lĩnh vực văn hóa chỉ có sự trao đổi thành thực vô tư giữa tinh hoa tư tưởng của hai bên để toàn thiện hóa con người toàn diện, để phong phú hóa con người toàn diện. Sư bố lũ chủ nuôi chúng bay, ngu vớ vẩn chứ, ở lĩnh vực văn hóa mà lại muốn đi mua linh hồn ! Linh hồn mà mua được là linh hồn thành cứt rồi, mua xong liệu có dùng được không ? (Hai anh cơm đã rảo càng tới Ngã Sáu và sắp khuất vào một hẻm gần đấy. Gân cổ nổi lên như thường triều, Nhà Bếp găm lên một lần cuối cùng) Sư bố chúng bay !

Hiền Thê của Nhà bếp đương giặt giũ quần áo trong nhà, nghe tiếng chổng thớt chẳng hiểu nếp tẻ ra sao cũng chạy bỏ ra hướng về phía Ngã Sáu chửi phụ họa :

HIỀN THÊ : Cha tiên nhân bố chúng bay !

NHÀ BẾP : Thôi bu nó vào tiếp tục giặt gya nốt đi, chúng nó đi rồi.

Đấng Hiền thê bèn lại phụ xướng phụ tòng vào ngay. Nhà Bếp mặt còn in hằn vẻ giận dữ, nhắc phảng càn dao lên sửa soạn thái nốt miếng thịt bò.

Trong khi đó thì...

MÀN TỪ TỪ HẠ

PHẢI THỂ KHÔNG, ÔNG COPHAVINA

Nhân viên giao hàng của ông Labo họ Cồ mang danh Cophavina vừa làm một phát chửi cha lịch sự giao tế. Ấy là cái sự ông ta vác cả vợ, cầm bù loong xông vào phòng mạch của một bác sĩ hành hung đốc tờ rồi mà lý ông đốc tờ này nọ. Nhân viên giao hàng của một Labo có quyền " thanh toán " tiền nong tại phòng mạch chẳng ? Và một Labo có quyền bán thuốc thẳng cho bác sĩ mà không qua trung gian chẳng ?

Vợ chồng anh nhân viên giao hàng của Cophavina sẽ bị đưa ra Tòa về tội xâm phạm gia cư hành hung có dự mưu. Ông Cophavina bèn sợ quá. Sợ cái tội Labo bán thẳng thuốc cho phòng mạch. Sợ các y sĩ tây chạy, đuổi "vi dít tura mê đi can" của Labo mình, sợ các y sĩ cương quyết không kê toa có thuốc của Cophavina vì nhân viên Cophavina đã hôn lảo, vô giáo dục với y sĩ. Hóa cho nên, một mặt ông họ Cồ đuổi gã nhân viên khôn nạn kia để tránh hậu hoạn và yêu cầu ông y sĩ đừng truy tố vợ chồng hắn nữa ; Mặt mặt ông xin lỗi bằng tô lô phôn, trong khi, để phòng bị một âm mưu bốp méo sự trên báo bởi gương Trần Hưng Đạo, ông y sĩ lại muốn có tí văn thư đảm bảo và chứng minh sự thật. Sự thật rằng gã nhân viên của Cophavina mất dạy.

Tương ông họ Cồ... thượng nguồn nên một vừa hai phát. Lỗi thì nhận lỗi, đó mới không phải là trí thức chồn lười. Đàng này, vừa nhờ người vượt giận ông y sĩ, ông họ Cồ vừa dọa, quen với Tổng Thống, Thủ Tướng và Tổng Trưởng Tư Pháp và... sẵn bạc đâm toạc sự thật. Cái thứ cày cáo bén mảng công hậu dinh quan lớn rồi về khoe n...ặng quen quan lớn đã xưa rồi, đã đáng phi nhũ từ khuya rồi, vì chúng làm tiêu tan sự nghiệp của quan lớn. Ông họ Cồ dùng dờ cái trò thối ấy nữa. Xin bao động ion : Văn còn khởi kê khoe thân với Tổng Thống, Thủ Tướng để dọa thiên hạ và khóa lấp tội lỗi của chúng.

TRONG VỤ D. B. TRẦN

NGỌC CHÂU, có bàn tay... lòng lá?

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thầu lượm

Nghị Tàu Tăng quyết tranh đấu cho phe nào chi... Địa nhiều nhiều

● CỨ CÓ... TRẦN HƯNG ĐẠO LÀ CÓ CHÍNH NGHĨA.

SÈ GHÈNH. Theo nguồn tin của giới chuyên chạy áp phe thì hôm vừa qua NS Tàu Tăng đã nhất định nhào vô lo vụ "tranh ăn" của nghiệp đoàn chăn nuôi V.N.

Nghiệp đoàn được gọi là Việt Nam, vì có ông chủ tịch là người Việt gốc me, và 3 ông ba tầu. Nghiệp đoàn này từ lâu đã nổi danh về mục

"đớp hít". Ông chủ tịch đớp, TTK đớp, kiểm soát viên đớp v.v... rồi anh đớp nhiều, anh đớp ít. Thế là chiến tranh bùng nổ.

Hai bên đều tung tiền ra để "thuê" người đánh hôi.

Ông nghị Tàu Tăng vì là đại diện dân nên nhất quyết ra tay tranh đấu cho phe nào chi nhiều "địa" nhất. Ông liền

tổ chức một cuộc đớp hít ở nhà hàng Bát Đạt để "đắm mồm" mấy thằng nhà báo.

Như thế là... tôi đớp, anh đớp, nó đớp, chúng ta cùng đớp. Hoàng Nham có nhiều "tuy đồ" để móc tiền bọn ham này. Nhưng vì dân, nên không biết xử dụng. Ông nghị có thích, tới C.O, Hoàng Nham sẽ tặng không.

Cái gì chứ, ông Tàu Tăng mà tranh đấu vì... Trần Hưng Đạo thì Hoàng Nham ủng hộ hết mình.

YKCO

SUY DIỄN

Cuộc tranh đấu của báo chí nghe đâu đã thành công. Thế là quân ta đại thắng quân Tàu. Dưới sự lãnh đạo anh minh và sáng suốt của chính khách Tôn Thất Đình, quân báo chí đã thâu được thành tích về vàng. Quân nhà nước đã thảm bại, phải chịu cho báo chí hưởng đặc ân miễn thuế 10.000 tấn giấy in báo.

Theo thông cáo của UBTDĐ đề ngày 9-5-70 thì quân nhà nước đã thỏa thuận mí quân nhà báo 3 điểm:

1) Trợ cấp số lượng giấy từ 8000 đến 10.000 tấn trong 1 năm dùng để in báo thật sự bằng cách miễn các sắc thuế.

2) Sau này với sự gia tăng với sự cho phép ra báo mới, Bộ KT sẽ cứu xét và tăng số lượng giấy báo cần thiết.

3) Chỉ thị cho Bộ Kinh Tế trợ cấp 1 cách tích cực hơn hầu làm cho giá giấy báo in sách giáo khoa không thay đổi để giúp HSSV.

Theo nội dung 3 điểm trên thì chỉ có giấy dùng in báo thật sự được miễn các sắc

thuế. Còn quân in sách truyện thì... mốc xít.

Vậy mà nhà chính khách họ lại diễn dịch rằng « Nghị định tăng giá giấy đương nhiên bị thu hồi ».

Hay thật. Suy diễn chữ nghĩa đến thế là nhất.

Mang đầu trục sang Tây thì trông kỳ quá

SÈ GHÈNH. Trong buổi sáng 9-3 có mấy vị trong Ủy Ban Tranh Đấu báo chí đã pipi ra quần.

Nguyên trước đó, trong 1 cuộc họp, có nhiều vị chủ báo đã tuyên bố hách như cóc chết, rằng 12 ngày 9-3 mà chính phủ không thỏa mãn nguyện vọng báo chí, qui ông sẽ xuống tóc. Lúc 11g45, qui vị ngồi chờ, chưa thấy tám hơi gì cả.

Nhiều anh em đã rục rịch phát động đấu tranh. Ở chủ báo nghĩ tới lúc mình sắp phải cạo trọc lóc, bèn pipi ra quần. Chưa chi ông đã tâm sự: « mồm sắp đi tây, đầu trục trông kỳ quá! »

Kề thì cũng đúng. Mang cái đầu trục sang Tây, đằm nó sợ bần chí tử, nó sẽ chề. Nên ông sợ là phải.

LÀNG BÁO ĐÃ ĐƯỢC ĐẶC AN

Thật là thành công... hiển hách

● HOAN HỒ NHỮNG BỘ MẶT... « ẶN CỐ ».

TIN THƯỜNG

Cuộc tranh đấu của làng báo về vấn đề giá giấy in báo ngày càng sôi nổi. Và đó là cuộc tranh đấu có chính nghĩa.

Có chánh nghĩa, vì không phải tranh lợi lộc riêng cho làng báo mà cho mọi người. Bởi vì một khi giá giấy tăng thì giá báo phải tăng. Những món ăn vật chất đã tăng giá quá nhiều từ mấy năm nay, đến bây giờ, có một món ăn tinh thần thông thường nhất là báo chí, mà cũng tăng giá nữa, thì quả là dã man.

Sách giáo khoa cũng tăng giá, vì in bằng giấy báo. Gần 2 triệu học sinh, sinh viên phải chi phí nhiều hơn.

Một cuộc tranh đấu càng có chánh nghĩa, thì càng được nhiều người ủng hộ.

Nhưng thế thường, bên cạnh những người thành tâm thiện chí, thế nào cũng có bọn « ẶN CỐ » chỉ mong lợi dụng vào các mục đích riêng tư.

Nhìn cuộc tranh đấu của làng báo phùng phùng quyết liệt trừu chánh quyền ai cũng há lòng há dạ. Nhưng người tinh mắt, không khỏi buồn khi thấy những bộ mặt ẶN CỐ. Định lợi dụng cuộc tranh đấu chánh đáng của làng báo cho những mục đích riêng tư.

Đó là những bộ mặt nào Cứ nhìn kỹ thì biết. Mồm mai hơn cả là trong số ẶN CỐ này có cả kẻ đã từng hô hào chánh quyền thẳng tay giết báo (SM).

- NẾU QUẢ THẬT ÔNC BUN CỬA ĐÃ BỎ RƠI ÔNG CHÂU, THÌ LÀ... ĐÁNG CẢM PHỤC. VÌ ĐÚNG ĐƯỜNG LỐI CHÍNH TRỊ CỦA MÈO.
- NẾU ÔNG BUN CỬA ĐÃ LẠY TOÉT TRÁN XIN THA CHO ÔNG CHÂU, THÌ ÔNG XỨNG ĐÁNG LÀ CỘNG SỰ VIÊN CỦA ÔNG JOHNSON.

SÈ GHÈNH.— Theo tin của AP, một viên chức cao cấp trong chính phủ VN hôm thứ sáu cho biết rằng D.B. Trần Ngọc Châu có thể tránh được ra tòa, nếu tòa Đại sứ Mỹ xác nhận công khai rằng ông ta, sẽ làm việc với cơ quan tình báo CIA.

Viên chức đó là me sờ Cao Văn Trường, Bộ trưởng đặc trách liên lạc Q.H

Ông Trường nói rằng « chúng tôi chờ nghe tiếng nói của giới chức Tòa Đại Sứ Mỹ ở đây. Nhưng chừng nào mà chúng tôi chưa được nghe gì từ giới chức Mỹ hay Tòa Đại sứ Mỹ, chúng tôi không thể

làm gì để bênh vực ông ta ».

Nguồn tin trên của một thông tấn mỹ lại trái ngược với một tin của một tờ báo mỹ (Newyork Times). Theo báo này thì ông Bun Cua đã đập đầu tóe máu lay xin T T Thiệu tha cho ông Châu mà ông TT Thiệu không chịu.

Cứ như hai tin trên đây — dù tin này đúng hay tin kia đúng thì rõ ràng trong vụ ông Châu có bàn tay lòng lá của Mèo.

Nếu quả thật vì mẻo lơ đi, bỏ rơi, mà ô. Châu đã đi thì đó là hành động rất đáng cảm phục. Vì đúng với đường lối chính trị của mẻo.

Nếu, trái lại ông Bun Cua đã quỳ gối chấp tay lay TT Thiệu xin tha cho ông Châu, thì càng đáng khen. Vì trong khi đi lay xin cho ông Châu, thì ông Bun Cua lại tuyên bố « tôi biết chắc ông Châu là CS ».

Biết chắc ông Châu là CS mà vẫn xin tha cho ông Châu thì quả là ông Bun Cua xứng đáng là 1 cộng sự viên của cựu TT mỹ Johnson.

Hành động đó rất đẹp, giới bình dân VN gọi đó là... vira đánh trống vừa ăn cướp.

LỘN MÈ

« NÔNG A RI VÊ U »

Theo báo ĐL, có 2 Dân Biểu «cờ bự» đang run, vì viện giám sát hiện đã bắt đầu điều tra về hai ông này. Một trong 2 ông này là D.B. Lê Vĩnh. Trước kia ông Vĩnh là Đại Tá, chỉ huy cơ quan tiếp vận của quân đội.

Vấn theo tiết lộ của báo ĐL, tài sản của ông Vĩnh vào khoảng trên 50 triệu.

Hiện ông này đang giữ chức vụ chủ tịch UB bài trừ tham nhũng Hạ Viện.

Chuyện trên đây thuộc vào loại « tenh henh cả làng đều biết ». Thế mà HN dám đoán chắc cuộc điều tra của GSV sẽ có đi tới đâu, nông a ri về u.

H.N còn biết rằng không phải chỉ khi đang chỉ huy tiếp vận, ông chủ tịch... tham nhũng này mới tham nhũng. Mà ngay cả về sau này, ông vườn tham nhũng, vườn mướn tham đại diện dân đề... áp phe. Bên cạnh ông luôn luôn có 1 thanh niên đẹp giai đi xách cặp tấp và là chuyên viên xin yết kiến Tinh Thị Trường.

Chơi nhạc cho chó nghe

SÈ GHÈNH.— Sáng 7-3, 108 ca nhạc sĩ đã họp Đại hội bầu đại diện và phát động cuộc « tranh cơm » với bọn ca nhạc sĩ ngoại quốc ở VN. Theo nhận định của đại hội ca nhạc sĩ ngoại quốc toàn là... thợ đèn, thợ điện nhập cảnh bất hợp pháp, và lưu trú cũng bất hợp pháp luôn.

Vấn theo đại hội, bọn thợ đèn thợ điện này đã làm việc với giá rẻ để cạnh tranh với ca sĩ VN.

Trường gì chứ làm việc với giá rẻ thì cần gì phải thối mắc. Của rẻ là của ôi. Bọn thợ đèn, thợ điện này toàn là những tên cặn bã hôi thối. Chơi nhạc cho chó nó nghe à?

Hiện nay, hình như chỉ có các « club » mỹ mới thuê bọn này.

Phân - Ưu

Bà Phạm - Thị - Xuân - Chi

TỰ SONG CHI

Nhạc Mẫu TRẦN QUÂN 10-3-70 tại Phú Nhuận.

Tòa Soạn Con Ong thành thật chia buồn cùng bạn Trần Quân.

MINH VỒ
HỒNG DƯƠNG
HOÀNG HẢI THỦY

ĐÊ HỨC CÀN
THƯƠNG SINH
HỈM

Vụ án Trần Ngọc Châu và sự tồn vong của chế độ BÍCH THUY viết

Trần ngọc Châu là Cộng Sản ? là CIA ? là người có tinh thần quốc gia, có thiện chí đi tìm một giải pháp văn hòa bình Việt Nam ?

Trần ngọc Châu là ai, điều này không cần thiết. Diêm đáng chú ý là bốn ngày sau khi Tòa án Mặt trận Lưu động vùng ba Chiến Thuật nhóm xử, Trần ngọc Châu đã lãnh một bản án 10 năm khổ sai, miễn tịch thân tài sản và biệt xứ, không phải vì tội làm gián điệp cho Mỹ, cũng không phải vì tội hoạt động cho Cộng Sản (phản nghịch) mà Trần ngọc Châu đã bị kết án vì đã liên lạc với kẻ hoạt động có phur ong hại tới an ninh Quốc Phòng.

Riêng đối với cá nhân ông Châu xét trên bình diện nhân thân, thể chất, thì dù toa có tuyên phạt ông dăm ba tháng tù, cũng là nỗi đau khổ. Vô phúc đáo tụng đình. Lại càng vô phúc hơn khi bước chân vào vòng lao lý. Nhưng trên phương diện chính trị, chưa hẳn bản án 10 năm khổ sai đã là một cái họa ?

Tuy nhiên, không thể chỉ đứng trên bình diện cá nhân mà nhìn vào vụ án Trần ngọc Châu.

Vụ án Trần ngọc Châu dù ít dù nhiều cũng đã có một tiếng vang rộng lớn, cả trong nước lẫn ngoài nước. Bởi thế cần có một cái nhìn xa hơn, rộng hơn về vụ án này.

MỘT. Hành Pháp đã tốn quá nhiều công lao để cuối cùng đạt được kết quả : 10 năm khổ sai cho Trần Ngọc Châu, vị nguyên thủ quốc gia đã nặng lời đả kích một con chó, hai con chó, ba con chó... trong Hạ Viện. Rồi những cuộc biểu tình, lập kiến nghị được phát động như đề nói lên tiếng nói của "dân chúng" muốn loại trừ những tên "phản động, ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng Sản" ra khỏi hàng ngũ quốc gia. Đề khởi mang tiếng với các chiến hữu trong Quân Đội V.N.C.H... Những cuộc vận động đề hội đủ túc số dân biểu đồng ý cho hành pháp truy tố 3 dân biểu Châu, Hồ, Trúc... Những cuộc "viếng thăm" tư gia từng dân biểu để xin chữ ký cho một bản kiến nghị gồm tối thiểu 102 chữ ký chấp thuận cho Hành Pháp truy tố...Bố trí Cảnh Sát đột nhập Hạ viện bắt giam ông Châu...

HAI. Đề đánh đổi lấy bản

án 10 năm khổ sai cho Trần ngọc Châu, những tinh thần trọng hiến, trọng pháp đã một phần nào bị hy sinh, bị lãng quên.

Hình thức kiến nghị với 102 chữ ký thuận cho hành pháp truy tố các dân biểu bị cáo, có thật sự thể hiện được ý muốn của các nhà lập hiến và tinh thần hiến pháp hay không ? Hữu lý hay vô lý ở điểm : các đạo luật thông thường chỉ cần quá bán dân biểu biểu quyết chấp thuận, thế nhưng đối với việc trọng đại là truat quyền một dân biểu hay thuận cho hành pháp truy tố một dân biểu, HP đòi một tỷ số 3/4 dân biểu chấp thuận, thì sự chấp thuận lại được thể hiện qua chữ ký ở nhà ?

BA Đối với một tội trạng liên tục xảy ra cách đây 4, 5 năm trời và đã bị phát giác cách đây một năm mà coi là quá tang, không ai với một chút kiến thức luật pháp, có thể đồng quan điểm với Ủy viên chính phủ Tòa án Mặt trận được.

Bởi thế, đề tránh dị nghị này, đã bước chân lên một dị nghị khác, đi từ sai lầm này qua sai lầm kia, từ cổ chấp này đến một sự ngoan cố khác.

Bản án 10 năm khổ sai cho Trần ngọc Châu lại cũng đã gây ra những khủng hoảng trầm trọng trong mối liên lạc giữa hành pháp và lập pháp.

BỐN. Vụ án Trần Ngọc Châu còn gây những bất lợi cho Việt Nam Cộng Hòa trong việc tranh thủ ảnh hưởng dư luận, quốc nội cũng như quốc tế, không bởi chính việc bắt giữ và kết án Trần Ngọc Châu, mà chính do hành động vô ý thức của một số nhân viên công lực khi xông vào văn phòng Dân biểu Đệ Tam Phó Tổng Thư ký Hạ viện để bắt giữ ông Châu, đã hành hung, đánh đập các ký giả trong cũng như ngoài nước.

Đại hội báo chí V.N họp tại Câu Lạc Bộ báo chí 15 Lê Lợi Saigon ngày 27-2 1970 vào hồi 17 giờ đồng thanh phản đối và lên án sự hành hung, bắt giữ các ký giả trong và ngoài nước trong khi hành nghề tại trụ sở Quốc Hội vào hai ngày 25 và 26-2-1970.

Một ký giả lão thành ngoại quốc đã cho rằng "đệ tử quyền bị đàn áp rõ ràng trong vụ chính quyền VN bắt giam Trần ngọc Châu". Và "Hiệp hội ký giả Quốc tế đòi đưa vụ hành hung ký giả trong

lúc hành nghề tại trước quốc hội VN ra trước tòa án Quốc Tế".

Tệ hại hơn nữa, bắt mần vì bị hành hung đánh đập những cây viết, những máy ảnh của các hãng thông tấn, truyền hình truyền thanh, báo chí, sẽ có khuynh hướng loan truyền những tin tức hình ảnh bất lợi cho chính phủ.

NĂM. Việc bắt giữ Trần Ng

Châu còn gây một tâm trạng bất an trong dân chúng. Ông Châu dù sao lúc bị bắt vẫn chưa bị truat quyền dân biểu ngọc mang Bảo Quốc Huân Chương, đang trú ngụ trong tòa nhà Lập pháp, trước mắt hàng trăm, ngàn người theo dõi, mà còn bị đánh đập, bắt đi « như một con vật » thử hỏi những người dân thấp cổ bé miệng, không một lá bùa hộ mạng, sống tại những vùng xa xôi hẻo lánh, không ai chú ý dòm ngó, thì ai dám bảo đảm quyền an toàn bản thân cho họ ?

SÁU. 10 năm khổ sai đối riêng với ông Châu có thể là nặng nề. Nhưng phải hy sinh một phần tinh thần trọng pháp trọng hiến, mối tương quan tốt đẹp giữa HP và LP, ảnh hưởng dư luận quốc nội quốc tế, sự tin tưởng của dân chúng nơi chế độ dân chủ pháp trị... để đánh đổi lấy 10 năm khổ sai cho Trần ngọc Châu, thiết tưởng

10 năm khổ sai chẳng có nghĩa lý gì.

Người ta những tưởng Trần ngọc Châu nếu không bị án tử hình thì ít ra cũng khổ sai chung thân. Nhưng không ngờ hành pháp dơ cao mà đánh sê. Hành Pháp đã ném chuột bằng đồ quý.

Sáng 5-3-70 nhân dịp khánh thành trung tâm Cộng đồng Phạm Thế Hiền, Tổng Thống đã tuyên bố việc Tòa án xử 2 Dân biểu Châu, Hồ là thuộc thẩm quyền của ngành tư pháp, và hiện nay tại VNCH, tư pháp là 1 ngành độc lập. Hơn nữa, Hành pháp không bao giờ can thiệp vào công việc của Tư Pháp.

Nếu lời tuyên bố của Tổng Thống là đúng thì trách nhiệm lớn nhất trong vụ án Châu, Hồ không do HP, LP lãnh nhận, mà chính Tư pháp phải gánh chịu những tai tiếng. Mà cuộc giải thích "tréo căng ngồng" lúc này chẳng khác nào đồ thêm dầu vào lửa.

« Ngồi rù gai háng dài lần lần » (Thơ Trần Văn Hương)

TẶNG QUÀ

Bên nước Hy-Lạp, xứ của Onassis, ba tòa quan lớn vừa bỏ tù ba ông chủ báo về tội tặng quà để câu độc giả.

Luật báo chí của nước này mới ban hành vào tháng Giêng 1970 vừa qua, đã cấm các chủ báo không được tặng quà, để câu độc giả một cách bất chính. Nhưng ba ông chủ báo cứ câu khách bằng cách tặng đồ. Thế thì các ông đi tù là cái chắc.

Điều đặc biệt là cái tin trên đã được các báo ở Đại Ngu ta đăng lại như diên, cứ làm như ở đất nước này chẳng có ông chủ báo nào tặng đồ để câu khách, và cứ làm như đã biết rõ việc tặng đồ là xấu

CỨU TINH

Cuộc tranh đấu đòi rút lại nghị định giá giấy in báo, là cuộc tranh đấu chung của làng báo. Cho nên, các ký giả, cả ký nam ký nữ đã xung phong cạo đầu tranh đấu trước các ông chủ báo. Thế mà có đũa thổi mồm cứ bảo là cuộc tranh đấu riêng của chủ báo. Theo dự định, thì nếu Nhà Nước không nhượng bộ kịp thời, vào trưa ngày thứ ba 9-3, sẽ có một lễ xuống tóc tập thể. Trong số những người xuống tóc đợt này, hình như có cả một vài ông chủ nhiệm. Cũng may là nhà nước đã nhượng bộ kịp thời, nên không có chủ nào bị cạo đầu cả.

Đó là nhờ cú ĐT cứu tinh của ông Tổng Trưởng Thông Tin báo tin chính phủ đã thỏa mãn yêu sách của báo chí vào lúc 11 giờ 55 phút.

CÁI VAY

Trong cuộc viếng thăm Mỹ quốc vừa rồi, Bà Tổng Thống Pháp Pompidou đi theo chồng, đã thi nhau ăn diện với bà Tổng Thống Nixon để cho dân Mỹ phải lác mắt.

Nhưng sợ dân cho là ăn diện quá đáng, bà Pompidou đã phải tuyên bố với các ký giả rằng quần áo xa hoa của bà trong chuyến đi Mỹ toàn là đồ mượn, khi về, bà sẽ trả lại hết.

Kề ra bà Pompidou quá dè dặt, tội gì phải nói dối. Làm Tổng Thống Phu nhân, chưng diện là điều tự nhiên, có chi phải bảo là đồ mượn. Dù bà có lấy tiền của dân Pháp mà mua sắm, thì cũng làm đẹp cho nước Pháp, chứ đi đâu mà thiệt.

TRANH AN

Theo tin UPT, thì nước Phi luật Tân có thể làm cảnh nội chiến, vì Dân Phi đã tranh với một sắc dân thiểu số khác về rác và đồ phế thải của một căn cứ lớn của Mỹ. Cuộc tranh rác này đã đưa đến một kết quả khốc hại, là hai nhân vật tên tuổi của sắc dân thiểu số kia bị hạ sát.

Thì ra Mỹ đi đến đâu, là có cảnh tranh rác đến đó. Chó thật !

TANG GIA BỐI RỐI

Trong khi làng báo tranh đấu quyết liệt, thì nhà văn lão thành Phú Đức bỏ làng báo về châu chấu.

Tất nhiên là cái chết của nhà văn này không ăn nhằm gì tới cuộc tranh đấu của làng báo. Nhưng Ủy Ban Tranh Đấu cũng làm một cái Phân ưu gọi là "thương tiếc", mở đầu bằng mấy hàng chữ : "Giữa lúc cuộc tranh đấu của báo chí đi đến giai đoạn quyết liệt định đoạt sự tồn vong, Ủy Ban Tranh Đấu Bảo Vệ quyền lợi và tự do Báo Chí được tin đau đớn:

Ông JOSEPH NGUYỄN PHÚ ĐỨC

Bút Hiệu PHÚ ĐỨC

Tiêu thuyết gia, ký giả kỳ cựu vừa từ trần hồi 19-15 ngày 4-3-70...

Ở dưới ký một lô tên của quý vị đại diện các đoàn thể trong Ủy Ban Tranh Đấu tất nhiên có cả cụ Trần tấn Quốc Chủ tịch Hội Chủ Báo, Chủ Nhiệm báo Đuốc Nhà Nam, là tờ báo nhà văn Phú Đức cộng tác Ấy thế mà tên của nhà văn Phú Đức lại viết sai. Sự thật là Joseph Nguyễn đức Nhuận, bút hiệu Phú Đức, chứ không phải Nguyễn phú Đức.

Cái đáng yêu nhất của làng báo là viết sai sự thực, kể cả tên người chết !

CƠ KÊ DỆ NGÕNG

CHÍNH TRỊ VÀ CƠM ÁO

Cuộc đấu tranh của làng báo hiện nay, có giá trị thuần túy về vấn đề cơm áo. Nếu giá giấy tăng một trăm phần trăm, thì ít nhất phải có tờ mười tờ báo đóng cửa. Trong mười tờ báo đóng cửa, sẽ lôi kéo ít nhất là một trăm gia đình lâm vào cảnh túng thiếu, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc.

Chúng tôi là những người sống bằng nghề làm báo. Không làm báo, không thể làm nghề khác. Học hành thì không có lấy một mảnh bằng hệ mạng. Cờn đi cày, thì dù rằng luật mới « người cày có ruộng » hay làm, tốt lắm, nhưng sức lực thì không có, bàn tay chỉ có thể cầm bút viết, mà không cầm nổi cán cày. Chúng tôi xin tự thú nhận như vậy. Không ai có quyền bắt bỏ nghề của chúng tôi.

Ở xã hội, mỗi người có một công việc. Phí Vy đã trách Gia Cát Lượng: Ở trong nhà, công việc nào thì đã có người thích hợp với công việc ấy. Đây tờ trai thì đi cày. Đây tờ gái thì pha trà, hầu khách. Sự kiêm nhiệm sẽ làm đảo lộn trật tự. Thừa tướng, sẽ đi chưa lập được đại công cho quốc gia, chính vì thừa tướng... kiêm nhiệm nhiều quá. Hãy buông tay một vài việc, để giao cho người khác.

Tôi nói tới lời của Phí Vy ở đây, cũng chỉ vì muốn bào chữa cho những kẻ chỉ biết có một nghề. Chúng tôi càng nhìn thấy cái viễn ảnh tâm tôi, khi thấy một tờ báo ở đây đã tạm đóng cửa, để chờ một tình thế sáng sủa hơn. Đó là tờ Quyết Tiến của anh Đồng Đen. Chỉ mới tạm đóng cửa, mà đã có nhiều thăng xấp vinh. Những kẻ ăn lương thường trực của tờ báo, may ra còn có một số lương cơm, đủ rau cháo qua ngày. Nhưng còn những kẻ viết bài ăn tiền, viết bài nào sào bài đó, thì có quyền biểu diễn một đường treo mồm lên ngọn cây. Mà cái số người ăn tiền bài trong một tòa báo, lại là một số người đông nhất.

Khi mới bắt đầu cuộc tranh đấu, đã có một chính khách, muốn đưa anh em báo chí vào một cái thể chính trị. Ông ta đã lớn tiếng nói giữa đại hội: việc tăng giá giấy báo của Nhà Nước, nằm trong một âm mưu chính trị. Vậy chúng ta phải đẩy cuộc tranh đấu của chúng ta thành một cuộc đấu tranh chính trị, một mặt, một còn với Nhà Nước...

Lúc đó thì hào khí đấu tranh của anh em báo chí đang phừng phừng... Cả đại hội đã đồng ý, để rồi mấy kỳ đại hội về sau, nhìn chung quanh chỉ thấy chính khách, nghị sĩ, dân biểu đối lập biến chuyện cơm áo của chúng ta thành những mưu đồ địa vị, làm cả hai bên đều lâm vào thế kẹt, muốn gỡ ra thì phải mạnh tay. Mà sự mạnh tay, cả hai bên, đều không bên nào muốn.

Tôi muốn làm một khách quan, để dễ dàng nhận xét. Nhưng những người bạn tôi, chung quanh tôi, những tiếng la hét như văng vẳng bên tai: Mày không phải là kẻ đứng ngoài. Mày là người trong cuộc. Sự tranh đấu của anh em hôm nay, là cho cả mày, cả vợ con mày. Không những thế, còn cho lũ đàn em sau này, muốn đi vào đường làm báo...

Như vậy, tôi phải vào cuộc. Nhưng tôi rất sợ đưa chính trị vào cơm áo. Tôi rất tôn chính trị vì nói tới chính trị, là nói tới thủ đoạn. Viết văn, viết báo không

cần đến thủ đoạn. Cách đây vài hôm, tôi có tới thăm một người bạn, anh chàng thầy cũ Trần Văn Du, và được biết Trương Đình Dzu, lại được mang ra xử vì một tội vi phạm luật hối đoái. Anh thầy cũ, chuyên cãi cho Trương Đình Dzu, mà chúng tôi thường nói đùa là Du nhỏ cãi cho Du lớn, đã nói với tôi:

— Hình như Nhà Nước vẫn còn cả hàng chục hồ sơ phạm tội của ông ta, để mang ra xử dần. Cứ khi nào sắp sửa tới mùa bầu cử, sợ có kẻ mang cái thành tích đứng hàng thứ nhì trong cuộc bầu cử Tổng Thống, để làm lợi khí tranh cử, thì Nhà Nước lại sẵn sàng đánh bồi luôn vài ba phát « hồi mã thương ».

Chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất nhiều về những vụ án chính trị. Người làm chính trị mà được đi tù vì một cái án chính trị, thì được kể như một kẻ được phong thần. Ông Phan Khắc Sửu, ông Hồ Hữu Trưng, sẽ đi thành công trong sự nghiệp chính trị, chính là vì nhờ vài ba cái án tù. Ngay như gần đây, Trần Ngọc Châu đột nhiên nổi tiếng khắp thế giới, cũng chính vì được tòa án khoác lên người một vòng hoa huyền thoại, là một vụ án chính trị sôi nổi.

— Nhưng đừng vui mừng khi được Nhà Nước khoác cho một cái án chính trị Vô quyết dày thì có móng tay nhọn... Nhà Nước sẽ tặng cho cái án chính trị trước, để cho mà sưng. Rồi sau đấy, sẽ còn tiếp theo dài dài, bền bền, những cái án chẳng có dính dáng gì tới chính trị Như Trương Đình Dzu chẳng hạn. Còn Trần Ngọc Châu, biết đâu sẽ còn tiếp theo vài ba vụ án tham nhũng, hiệp dâm gửi lên tòa án Kiến Hòa. Con người chính trị, bắt đầu từ đó, kể như teo như tích luôn. Thủ đoạn của người làm chính trị là phải như vậy.

Nhưng thủ đoạn lựa lọc, không hợp với những người làm báo chúng tôi. Tôi muốn nêu một khẩu hiệu rõ ràng để anh em tranh đấu, coi như một lập trường: cơm áo trước đã... Đọc Tam Quốc Chí, tôi hiểu rằng, khi muốn giết ai, thường thì người ta phải phong cho một chức cao, để đối phương đặc chí kiêu căng, rồi thì từ đó, sẽ tìm cách hạ bệ. Tào Tháo chỉ muốn giết Viên Thiệu, nhưng muốn rảnh tay đối phó với chuyện khác, đã xin vua phong cho Thiệu chức Đại Tư Mã, Tổng Đốc cả bốn châu U, Tinh, Thanh, Ký. Tôn Quyền bị Lưu Bị lừa « mượn nhệ » mất Kinh châu, nhưng lại dâng số xin cho Bị thực thu chức Kinh Châu Mục. Tào Tháo còn vuốt ve cả Lã Bố cho Lã Bố giữ Từ Châu. Nhưng cái kế « dao hàm bẫy cộp » ấy, thấy đây rẫy ở cái thể chính trị, cả ngày xưa, lẫn ngày nay. Thoát ra ngoài được cái cảnh đó, là điều mong muốn của chúng tôi.

Cả Nhà Nước lẫn chính khách đối lập hiện nay, đang lâm vào cái thể cưỡi cộp. Ngồi trên lưng cộp cũng chẳng êm ái gì. Muồng thú, cây cỏ, thấy bóng chạy dạt ra, cũng chỉ vì sợ cộp, chứ đâu có sợ gì con người ngồi trên lưng cộp. Nhưng nếu con người nhảy xuống, cộp sẽ ăn thịt. Hai thứ vũ khí mang ra xài bây giờ là dân chủ và hiến pháp. Nhưng những đòn và chiêu số, đánh ra đã bớt phần công hiệu.

Chỉ còn cứu gỡ được tình thế này, là cuộc tranh đấu của báo chí. Nhưng kẹt một nỗi, các chính khách đã nhảy vào vòng chiến, đứng về phía báo chí, làm cho Nhà

Nước khó giải quyết làm sao cho đẹp cả đôi đàng. Rồi đây, Nhà Nước có nhượng bộ lũ Cái bang ký giả, thì sẽ có bao nhiêu kẻ làm chính trị kể lể công lao, và do đó, sẽ làm nên sự nghiệp trong kỳ bầu cử tháng chín. Mấy thằng làm báo chúng tôi vốn nặng ân oán giang hồ. Có ân phải đền, có oán phải trả. Không thể nào, bốc thối một kẻ đã làm ân cho mình, mà không thể bốc thối một kẻ oán chất nặng đây.

Tại sao những ông nghị sĩ tới với chúng tôi, lại chỉ là những ông nghị sĩ, bắt thăm ba năm, bị đi trượt vào tháng chín?... Ở đất nước này, không có lấy một người có thiện chí, thực tình đứng về phía chúng tôi, tranh đấu thuần túy cho cơm ăn, áo mặc của đám ký giả, vốn dĩ làm cái nghề của một tên Cái Bang bốn tui... Làng ký giả vẫn nằm « tro thờ địa » đằng sau quán Cây Dừa, đã có ai nghĩ tới việc đỡ cho chúng nó một cái nền xây cho chúng nó một cái mái, để cho chúng nó yên chí, dùng giấy trắng, mực đen, nói lên tiếng nói chính nghĩa của miền Nam chống Cộng?... Hay là chỉ nghĩ tới « phát tên bắn chết hai con chim? »... Vừa thỏa mãn trong việc lấy lòng báo chí, vừa bôi nhọ được chế độ hiện tại. Dùng ít sức mà được lợi nhiều, thì ai cũng muốn xung phong làm. Thuyết của Dương Hóa: Thà nhờ một cái lòng của ta mà làm thiên hạ yên vui, ta cũng không làm... Các ngài chính khách đã theo cái thuyết đó chăng?...

Tôi muốn nói lên những điều đó, để tách rời cuộc tranh đấu của chúng ta ra khỏi vấn đề chính trị. Chúng tôi chỉ đòi hỏi cơm áo. Hình như nhà nước đã có một đề nghị là sẽ tiếp phái đoàn trong ủy ban tranh đấu nếu ủy ban tranh đấu không có mặt một ông Nghị Sĩ. Nếu như vậy thì ông Nghị Sĩ, nếu còn thực tâm nghĩ tới cơm áo của chúng tôi, thì cũng nên biểu diễn một sự vắng mặt. Và như vậy cuộc tranh đấu của chúng tôi mới có chính nghĩa. Chính nghĩa là gì?... Đó chỉ là sự đòi hỏi có được một sự chính danh. Danh có chính thì ngôn mới thuận. Hãy để cho những người sống chết vì nghề làm báo, tranh đấu cho đệ tứ quyền.

Hiện nay chúng ta không còn tin tưởng được gì. Hành pháp thì đã bóc lột dân chúng bằng nhiều thứ thuế, làm ngắt ngư người dân từ quân binh tới kiếm ước. Lập pháp thì quá ư là... bẽ bối, đến nỗi dân biểu đòi « soi tái » cả chủ tịch. Tư pháp thì... hình như không còn độc lập nữa. Vậy hãy để cho đệ tứ quyền sống, làm một cái phao cho người dân tin rằng đất nước này còn có tự do, dân chủ. Chúng tôi thành khẩn như vậy.

Chưa bao giờ, báo chí đoàn kết như lần tranh đấu này. Ba ngày đình bản, không có một tờ báo nào xé rào. Sáng nay, tất cả các báo đều đăng hình ông Tổng Kim Ngọc với những chú thích dứt khoát là không muốn nhìn thấy ông Tổng Trương này trong chính quyền. Cuộc tranh đấu đã đến hồi quyết liệt, một mặt, một còn. Không còn gì để mà nhân nhượng nữa. Ngựa đã đi vào đường hầm, không thể quay đầu lại được. Mũi tên đặt lên giây, thế tất phải bắn. Sự vùng lên đòi cơm áo, đã đến hồi quyết liệt.

Và... cuối cùng Chánh quyền đã thỏa mãn yêu sách chung của làng báo.

ĐỀ HỨC CÀN

Đố chơi đề chọc

Ả HẬU LỖ... DỐN !

Cách đây mấy tháng, người ta khua chuông gõ mõ rùm beng. Hoàng Á Hậu đi đóng xi la ma nè ! Mạ dô ! Mạ dô ! Quả thật, bữa ông Tổng Thọ Lấn quay cú « ma ni ven » đầu tiên cho cuốn phim « Cúi Mặt » ở Vũng Tàu, con chim Uyên Vàng nhà ta đã lộng lẫy xuất hiện bên cạnh ngôi sao sáng Vui Vàng, và cả hai được nhà đạo diễn Cờ Nặng long trọng giới thiệu là hai cô đào chánh của cuốn phim.

Thế rồi phim đóng xong, con chim Uyên Vàng đi đến đâu cũng cứ... cúi mặt xuống, chẳng dám ngừng lên ngó ai cả. Có người lấy làm lạ, hỏi :

— Ủa, bộ đóng phim Cúi Mặt rồi cứ phải cúi mặt luôn sao ?

Bây giờ chim Uyên Vàng đành phải ngừng mặt lên, cãi :

— Không phải vậy đâu. Tại mắc cỡ đó !

— Chuyện gì mắc cỡ. Phim đóng tôi quá chẳng ?

— Cũng không phải phim tồi. Mà vì bị « lỗ đốn » mất bảy chục ghim, ức quá mà chẳng lẽ lại :

Bắc thang lên hỏi ông Trời :

Đóng phim cho nhà nước có đời được đủ chẳng ?

Thì ra đầu đuôi như vậy : bữa nhà đạo diễn Cờ Nặng mời Uyên Vàng đóng xi la ma Cúi Mặt, có lấy

lưỡi đề ký giao kèo đình huỳnh « đóng phim này cho tui, cô sẽ có một trăm ghim ». Uyên Vàng nhà ta tưởng bờ, nhào dờ. Ai dè tới khi đóng xong, ông phát tiền chỉ xia cho Uyên Vàng có ba chục. Uyên Vàng bèn chia cái giao kèo có dấu lưỡi của đạo diễn Cờ Nặng ra để đòi đủ một trăm, nhưng bị ngay một phát búa mới :

— Xi ! Giao kèo bằng lưỡi mà ăn nhậu gì. Bỏ đi Tâm !

Uyên Vàng biết mình hổ, từ đó đành cúi mặt xuống cho đúng với tinh thần phim... cúi mặt !

Nhưng một người anh em bên Sinh Hoạt Nghệ Thuật nghe lỏm được, bèn phang lên báo. May sao ông Trung Tâm Xi la ma lại có một vị « thần hộ mạng » trong một tờ báo xi la ma.

Thần Hộ Mạng lập tức vung bút tằm sét ra phóng vào chim Uyên túi bụi. Nào là chỉ đóng có vai trò nhỏ xíu, thấp thò có một phút đồng hồ vô những ba chục ghim là quá xá rồi còn đòi thêm cái nổi gì ?

Rồi đương đá tay, Thần Hộ Mạng lại phóng luôn cả vào chim Ương, tức ông « y sĩ tiên tuyên ». Nào là nghề cầm bút của ông chỉ là nghề tay trái, sức mấy địch lại ông « Mã Hồng ». Nào là nghề tay mặt của ông là run với gió, mơ theo trăng, và... nặn dít dăm.

Thế là hết chim Uyên lỗ đốn, đến cả chim Ương cũng lỗ đốn luôn. Nghĩ cũng đáng đời, ai bảo phim Ngựa Mặt không đóng, đi đóng phim... Cúi Mặt ?

VUI VÀNG CŨNG KÉM VUI

Ngôi sao sáng Vui Vàng, khác chim Uyên Vàng, được lãnh đủ một trăm ghim. Nhưng khoan đã, mới chỉ là một trăm ghim trên giấy tờ. Còn khi đếm đếm thì lại hóa ra có năm chục. Hỏi ra mới hay : Sở thuế hỏi thăm hai mươi mấy ghim, còn hai mươi mấy ghim là tiền Ô-Ten của em trong những ngày ở Vũng Tàu. Vui Vàng nghĩ đi nghĩ lại thấy hơi đau. Vì thực ra em cũng không cần xin lắm khi nhào vô Cúi Mặt. Bằng chứng là cát xê có một trăm, nhưng

anh em nào trong đoàn có thiếu tiền cơ việc lại hỏi Vui Vàng, Vui Vàng cho mượn liền, khỏi cần giấy tờ, tổng cộng em Hai chỉ ra cũng có tới hai trăm. Ấy thế mà bây giờ một trăm cũng lại chỉ còn có năm chục ?

Vui Vàng bèn làm thử một con toán. Ủa, sao mình lại phải chi cả tiền ô-ten cho các ông tây bà đầm mang nhau ra đây du dương vậy cả ? Sống anh hàng đầu, đầu chi thợ hoạn chẳng ? Còn thuế má gì ăn mắc thế, ở cuối Chân Trời Tim mình lãnh một trăm, chỉ phải góp có chín xấp thôi mà ? Cứ tính quanh tính quẩn mãi, Vui Vàng hết cả vui. Từ đó bèn vòm trời điện ảnh bóng xuất hiện một nữ minh tinh mang tên « Kim Buôn » !

CHỢ ĐEN KHỎI ĐÓI !

Một cụ bô lão từ miền Trung về hót hơ hót hải khoe với báo chí :

— Dân miền Trung khỏi có sợ đói nữa rồi !

Các phóng viên phóng hồn xúm lại hỏi :

— Nhờ bí quyết nào vậy cụ ?

Cụ hoa chân múa tay :

— Nhờ có gạo chợ đen !

Ồi cha mẹ ơi ! Thì ra người ta vừa mới phát minh ra một kế hoạch mới để chống nạn đói : biện pháp chợ đen !

Vậy thì đồng bào cả nước từ nay đừng có lo chết đói nữa nghe. Đã có chợ đen giải quyết, yên chí. Nếu có chết là chết mấy tháng tay tở áp phe, biến gạo trắng thành gạo đen chúng nó sẽ no vỡ bụng ra mà chết, chừng đó nhà Nước sẽ gán cho chúng mỗi đứa một cái Kinh Tế Bội Tinh, có mang hình ông Tổng Ngọc vênh vênh cái mặt y như lúc lên ti vi tuyên bố với đồng bào « gạo tiếp tế đầy đủ mà, làm gì có nạn chợ đen ».

CHÍNH KHỨA NĂM « CHÓ »

PHONG SỰ LEM NHEM

của CÀ CHỚN

(TIẾP THEO KỲ TRƯỚC)

Qua bữa sau, báo chí ra lò, mấy anh nói láo ăn tiền dù đã đớp hay không đớp cũng xúm vào khui cái sòng cờ bịch đã hoàn thành nhiệm vụ. Phần lớn là muốn bôi gió trát trấu vào mặt Đảng trường Đảng Bất Địa. Nhưng may thay, cái mặt của Đảng trường vốn nhẵn thín vừa bôi vào lại rớt là tả xuống ngay...

- ĐẢNG TA « ẮN CỐ »

— Dạ thưa đại ca đảng trường. Tối giờ phút này Đại ca đã có tin mừng gì cho đảng ta chưa ? Kỳ bầu cử tới đây, đảng ta có chấm dứt được ít nhiều không, Đại ca ?

— À nhiều thì không chắc, chứ tí tinh thì nhất định phải có rồi !

— Nhưng Đảng trường cũng cần biết rõ là bao nhiêu, để các đàn em còn liệu !

— Cứ yên chí đi, đâu sẽ có đó, đừng có nóng !

Tao mà có cơm thì các chú mày cũng phải có cháo rồi, chưa chi đã sợ mất phần, thẳng này hồng kiều quá !

— Không phải đàn em sợ đâu Đại Ca. Chẳng qua là đàn em muốn biết đảng ta sẽ xí được bao nhiêu, để mình còn tính toán công việc trả lễ Bà chúa. Dù sao cũng phải liệu cơm gắp mắm chứ !

Tao hiểu. Nhưng đảng nào cũng phải chờ đến tối tao mới gặp được anh Hai Chi. Thôi chú mày về đi, sáng mai lại đây tao cần bàn với chú mày trước khi họp Ban chấp Hành. . .

Thưa quý vị, mầu đối thoại trên đây đã được thu lên vào băng cát xê, và hai kẻ đang bàn chuyện chấm dứt ấy chính là Đảng trường Đảng « Ắn Cố »

cùng với tên quân sư quạt mo của lão. Tên này vốn đa mưu túc kế nên đã được giới giang hồ mệnh danh là Lỗ Túc Giao Chi. Trong Đảng, Lỗ Túc vì vẫn dốt vũ dốt chữ giữ một vai trò khiêm nhường : Ủy viên kinh tài ! Nhưng chính y mới là linh hồn của Đảng vì y đánh hơi rất nhạy, bất cứ chỗ nào, việc nào có thể « ắn cố » được là y kêu Đảng trường nhào tới xí phần liền một khi. Và trăm lần như một, không có lần nào Đảng ta bị mất phần, nếu không phải là xôi thịt thì ít nhất cũng quơ được tí xương xẩu, gọi là « bóc mả » vậy !

Lần này lại là áp phe ngon nhất : Áp phe bầu cử. Nếu đúng sách thì đảng ta không những sẽ bắt được vô số địa, mà còn « ắn cố » được dăm ba ghế ở Viện trên là khác. Tiếc rằng không phải chỉ có một mình Đảng ta được quyền múa gậy vườn hoang mà còn có tới ba bốn Đảng anh em nữa, Đảng nào cũng là khai quốc công thần cả. Phải làm sao ăn cho đều, tiêu cho sòng, nếu không lại có dịp cắn xé nhau như dạo nào. Và lại, những Đảng kia đâu phải toàn những đồ cù lùn ? Nào là Đảng Bất Địa, Đảng Năng Bị.

Lực lượng ăn uống đi trước, Mặt Trận Cứu Nguy Đóp Hít v.v... Lại còn cả một tổ chức đối lập « cụi » mệnh danh là Phong Trào Cần Tiền nữa chứ !

Toàn là những khối óc phi thường của thời đại, chuyên đội đá vá trời thì chưa dám nói, chứ riêng về mặt « ắn cố » họ cũng dám tranh đua nghiêng ngửa, kẻ tám lạng, người nửa cân, với đảng « ắn cố » chính hiệu Bà Lang Trọc lăm !

Tí dụ như vừa bắt được tuy-dô sắp có áp phe xuất ngoại công du hí, là tất cả các Đảng ta đều nhào tới một lượt, xé xích nhau không quá một phút. Thành thử không có Đảng nào lỡ tàu cả. Nhưng sau một cuộc mật đàm, tất cả lại thảo luận ưu tiên nhường cho các Đảng xếp sòng lão thành gần đất xa trời. Thôi thì đề mấy cụ ấy đi đối giá một

phen, cho nó bỏ với công gian lao tranh lấu mấy chục năm trường vào sinh ra tử ! Còn những bậc lãnh tụ tài hoa son trẻ sau này thiếu gì dịp khác ngon lành hơn.

Như thế mà các cụ lão thành tha hồ đi du sơn du thủy, đề lúc về còn gặt gà gặt gù với nhau « phương phi phương phạt, phương phong phương phá phương phi ».

Bây giờ lại đến áp phe bầu cử. Mà nói cho đúng ra, các Đảng ta có ra đời, có tranh đấu hay có bỏ thân về với Triều Đình đi nữa, chẳng qua cũng là vì cái vụ này.

Kỳ bầu trước, các Đảng ta chưa ngồi chung chiếu, Đảng nào Đảng nấy phải tự động « a-la-sô » vô, rồi cuối năm qua, trong cuộc xô số « a-la-de », mỗi Đảng lại bị soọc-ti-líp mất vài bô lão.

Vậy thì bầu kỳ này, đã ngồi chung chiếu, tội gì các Đảng ta phải tốn sức lao động a-la-sô chen lấn nhau. Cứ thủng thẳng, tự khắc sẽ phải có dăm ba cái ghế mà ngồi, lại còn địa đề mà kéo nhau đi ăn nhậu nữa ấy, chứ không thì đâu có được ?

Vì thế mà Lỗ Túc của đảng « ắn cố » cứ hối thúc Đại Ca của hắn phải lẹ tay lẹ chân kéo mất phần xôi thịt. Và tờ mờ sáng hôm sau, hắn đã tới ngồi châu tại phòng khách của Đại Ca « ắn cố ».

Tội nghiệp hắn, ngồi rít tới nửa bao capstan mới nghe con mari ra nói « Ông con mới thức giấc ». Rồi mười lăm phút sau, Đại Ca của hắn mới vác cái bàn mặt phen phết còn ngái ngủ ra cho hắn chiêm ngưỡng. Vừa thấy xếp, Lỗ Túc xum xoe vô đề liền :

— Dạ, Đại Ca đã gặp anh Hai Chi ?

Đảng Trường Ắn Cố lộ vẻ chán nản ra mặt, nhún vai mà nói :

— Gặp rồi ! Nhưng tao coi bộ khó khá lắm !

Lỗ Túc giết mình :

— Sao lại khó khá, thưa Đại Ca ? (CÒN NỮA)

NƠI MUA SẮM LÝ TƯỞNG CỦA CÁC
GIỚI CÓ ĐỒNG LƯƠNG CỐ ĐỊNH :

SIÊU THỊ : **NGUYỄN-DU**

Đ.T. : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

Hãy tìm cho được :

HÀNG VOPCO

Đ.T. : 23.884

CHUYÊN SẢN XUẤT :

- Giấy viết ký.
- Giấy đục lỗ I.B.M.
- Giấy than.
- Giấy cuốn máy tính.
- Tập học sinh
- Ấn loát phim

40-42, Võ Tánh

SAIGON

STÉVÉDORE — TRANSIT

NGUYỄN-VĂN-ĐIỀU

Nghị viên Hội Đồng Đô Thành Saigon

Đ.T. : 93.361

Bốc dỡ hàng tàu
Khai Quan Thuế — Vận Tải

73, Đoàn Như Hàn
SAIGON

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

CHỮ TÍN XUÂN THU

Thời xuân thu bên Tàu, có người Quý Trát nước Ngô vì không ham làm vua nên nhường danh lợi cho cháu, trọn đời đóng vai công tử, lang thang rày đây mai đó mãi... đại sứ lưu động. Đền, trước vì việc hòa bình đất nước, sau vì thỏa mãn cái thú hạc nội mây ngàn.

Công tử Quý Trát ra đi, đeo một cây kiếm quý. Nước Ngô nhiều bảo kiếm truyền tụng muôn thuở. Khi qua một nước bạn, vua nước này tỏ ý khoái cây kiếm của Quý Trát. Đòi xin. Công tử Quý Trát bằng lòng nhưng nói: "Tôi sẽ tặng ngài khi tôi làm xong sứ mạng." Ít lâu sau, sứ mạng hoàn thành Quý Trát trở lại tặng kiếm báu cho người tri kỷ. Thì người được hứa tặng đã băng hà. Để giữ chữ TÍN, công tử Quý Trát tìm tới mộ người đã khuất, treo thanh kiếm tặng mà thực hiện lời hứa của người quân tử.

Công tử Quý Trát, một trong những quân tử thủ tín thời Xuân Thu.

CHỮ TÍN TÂN XUÂN THU

Thời Tân Xuân Thu có Ủy Ban Tranh Đấu Báo Chí. Năm ấy, sự cao thuế nặng và báo chí tự do oán than. Tiếng oán than giùm muôn dân vút lên tận trời xanh. Triều đình tức mình bèn đánh luôn thuế vào giấy in báo, để báo chết. Báo chết là hết oán than chống đối vô vàn.

Triều đình lấy có người Tôn Thất Đính và người Ngô Công Đức có hơi chính trị. Mới đánh tiếng không tiếp phái bộ có Tôn Thất Đính. Báo chí xuống thang hòa bình, nài người Tôn Thất Đính ở nhà. Người Tôn Thất Đính vui vẻ ở nhà. Nhưng triều đình vẫn không tiếp phái bộ. Mãi về sau mới cử người tiếp. Người tiếp phái bộ không đủ quyền thỏa mãn nguyện vọng.

Vậy là triều đình thất tín. Báo chí tranh đấu tiếp tục. Nước non coi bộ điêu hiu. Có kẻ thuộc chuyện xưa, lời kiếm báu của Quý Trát kể chơi. Mong thấu tai triều đình.

NGÔI SAO NGÔ CÔNG ĐỨC

Bây giờ mới là lúc chín mùi của chính trị gia trẻ tuổi miền nam Ngô Công Đức. Không một chính trị gia nào không vấp vấp ở những bước đường đầu. Do đó, thường bị công kích. Công kích với ác ý. Nếu bình tĩnh, chính trị gia ấy phải lấy làm hạnh diện. Tự hỏi: mình có là cái gì mới được công kích chứ? Cái "là cái gì" đó, chính là một tương lai. Những ngày gần đây, ông Ngô Công Đức đã "đằm" hơn xưa. Ông tỏ ra bình tĩnh trước mỗi chống đối. Lúc này thời của ông đã tới. Tin Sáng đã tái xuất, sẽ thành công hơn cả bao giờ. Khối nhật báo sẽ lao đao với Tin Sáng. Người ta hy vọng đứng cạnh những người ôn hòa, khéo léo Lý-Quý-Chung, Nguyễn H.Chung, Lý Chánh Trung, ông Ngô Công Đức bớt được những nóng nảy vô tích sự. Tương lai miền Nam đồng ý, là do toàn dân Việt Nam xây dựng. Nhưng những người lãnh đạo phải là người của miền Nam trẻ tuổi, cấp tiến và cởi mở. Bất cứ một người lãnh đạo nào cũng phải biết tha thứ khôn cùng và chấp nhận những tội hiềm nhỏ nhen, lỗi bịch. Làm đại cuộc thì nên quên tiêu tiết miễn là tiêu tiết không trở thành ung nhọt.

Ngôi sao Ngô Công Đức đang được đánh bóng. Xin ông hãy để nó bóng hoai. Đề Du này cũng được đánh bóng cho ông.

MỘT NGƯỜI ĐÒI TRANH ĐẤU

Báo chí phát động cuộc tranh đấu càng ngày càng sáng tỏ mục đích tốt đẹp. Báo chí cũng rất cần mọi sự ủng hộ tinh thần của mọi người, mọi đoàn thể. Nhưng có một người đòi tranh đấu cho báo chí mà Du này không thể nào chấp nhận được là ông dân biểu Nguyễn Ngọc Nghĩa. Ông Nghĩa đã nêu tên tuổi rạng ngời trong dịch vụ nuốt thể dân biểu, dịch vụ khảo cứu Trương Châm và theo bà Kiều Mộng Thu, dịch vụ nhòm lỗ khóa! Ông Nghĩa tuyệt thực, cầm khâu để phản đối vụ ông Châu, đó là quyền của ông ta. Nhưng muốn được báo chí đăng tin ông cầm khâu kịch liệt, ông bèn đi một

đường kèm luôn cái sự tranh đấu hộ báo chí để lấy điểm và hy vọng thành tích khảo cứu Trương Châm của ông được quên đi.

Ông dân biểu Nguyễn Ngọc Nghĩa đã lợi dụng cuộc tranh đấu của báo chí. Hãy sáng suốt nhìn rõ những trái tim đen của bọn lợi dụng cuộc tranh đấu của báo chí và loại chúng nó ra. Chính chúng nó sẽ phá hoại chúng ta. Du này đã thấy rõ mặt một thằng đòi giết báo chí (bạn Đốc Đá bên Hòa Bình cũng đã báo động) đang nhào vào cuộc tranh đấu để ăn cỗ. Yêu cầu Ủy Ban Tranh Đấu báo chí không cho Đại diện của bất cứ một đoàn thể nào đòi có chân trong Ủy Ban Tranh Đấu của chúng ta.

VÀ MỘT NGƯỜI TRANH ĐẤU HẰNG NHẤT

Người tranh đấu hăng nhất là me xừ Cu Đen Hồ văn Đồng. Ông Cu Đen đã định bản vô hạn định để phản đối nhà nước. Trước đây nghĩa là hồi báo chí mới phát động đấu tranh, làng báo đã nghi ngờ Hồ văn Đồng... phản bội. Cu Đen nín thính, không giải thích. Đùng một phát, Cu đen loan báo đình bản Quyết Tiến vô hạn định. Cu Đen chịu chơi lắm. Du này bèn cưỡi một quả rồi đi mua cái anh dững dột tinh với ngôi sao đồng đen gắn lên ngực Hồ văn Đồng.

BÀI HỌC THUỘC LÒNG

Hồi học lớp dự bị, Du này được học thuộc lòng bài này trong sách "Quốc văn giáo khoa thư" như sau: *Ngọc kia chẳng dũa chẳng mài. Cũng thành vô dụng cũng hoài ngọc đi. Con người ta có khác gì. Học hành quý giá, ngu si hư đời. Những anh dốt đặc thời thời. Ai còn mua chuộng đón mời làm chi.*

Sách dạy, ít khi, đúng tuyệt đối. Có những thứ Ngọc chẳng hạn, Kim Ngọc, càng dũa càng... dốt, càng trở thành vô dụng. Ấy là vì Kim Ngọc bị dũa. Đáng lẽ dũa thành hòn ngọc đẹp thì thợ dũa, tức là bực thầy, lại dũa thành...! Do đó, Ngọc là đề tài nguyên rủa môn đời.

TINH THẦN HẢI HƯỚC

Hải hước, thường là, dễ gây ngộ nhận. Muốn hiểu tinh thần hải hước, lúc đọc phải bình tĩnh. Hề nóng nảy là hiểu lầm ý người viết ngay. Chẳng hạn, khi Du này viết "sẽ cạo cả đầu trên lẫn đầu dưới" để phản đối nhà nước Kinh Tế, cái ý ba que xỏ lá là chia chim cạo cho ông Kinh Tế coi. Nhưng một vài anh em lại bảo Du này riều anh em. Ôi, riều anh em thì ăn cái giải gì. Đã hèn, không dám đánh đấm nặng tay, được anh em đánh đấm nhẹ, hèn nữa, không dám hoan hô thì thôi, dũa nào lại chó má riều anh em. Đây, anh em coi bức vẽ của Mặt Đẳng ở Hòa Bình "cảm hứng" từ màu bài bị dục của Du này, sẽ thấy Du này đâu có "bò bịch" mí lý... ngọc hành! Mỗi cuộc tranh đấu, người ta đều đề danh những con bài "rẻ dẹt". Con bài "rẻ dẹt" nó sẽ khó hiểu. Nhưng đúng lúc nó dễ hiểu ấy là lúc nó nhẩy vào lửa tranh đấu. Không bao giờ tung hết lực lượng một lúc. Nhờ thua trận đầu, quân trừ bị đầu mà đánh trận sau? Hướng chi báo chí là phải tranh đấu muôn thuở. Khi nào Du này phản bội quyền lợi báo chí, khi ấy Du này đã tịch hoặc được mời thay chỗ Kim Ngọc! Bút tôi còn đây, tôi hãy dùng bút của tôi mà tranh đấu. Mỗi người tranh đấu một lối, miễn là cây được sinh tử phù vào tủy tòng gốc họ Phạm. Anh em đang đánh Tông Ngọc, tôi có đỡ đòn cho ông ta đâu? Hay là tôi đánh đau hơn, bằng ngón... trào lộng Ông dốt.

DÂN MỪNG

Hồi còn mờ ma nền đệ nhất Cộng Hòa, Ông Tông Tông NĐĐ đã có nói rằng: Đứng sau HP còn có tôi. Hình như sau khi phát khẩu khí đó ít lâu thì ông cụ hai năm mươi. Có kẻ dị đoan cho là câu nói gỡ.

Trong phiên tòa xử ông T.N.C., luật sư của bị cáo có nói móc là Tòa án đặc biệt này phi hiến, ông Tòa lấy đó làm một sự không đẹp nên đã sai mõ tòa ghi bút lục để đệ trình Tổng Thống. Như vậy là Tổng Thống có thể giải quyết cả việc của tư pháp, và cũng

DU THÂN CHI cầm tròn

như vậy là Tổng Thống ở trên ông Tòa—đại diện cho luật pháp.

Ông Diệm nhận ở sau HP nên sui, bây giờ, hôm nay đây, hậu bán, cuối, gần mãn, hết thế kỷ 20, ông tòa suy tôn TT ở trên luật pháp hẳn là TT phải hèn. TT mà gặp may là toàn dân mừng.

NƯỚC MẮT ĐÀN BÀ

Vụ án ông T.N. Châu phải nói là một vụ án có nhiều nước mắt công khai nhất — không kể khóc thầm — của nhiều người. Và người tổn nhiều nước mắt nhất không phải là vợ con đương can mà là người bạn vàng: Bà Kiều Mộng Thu. Thời buổi kiếm ước này mà kiếm được nước mắt của bạn quả thật là quý. Ông Châu thế mà tốt phúc.

Bà K.M.T. đã khóc suốt từ đầu đến cuối. Khóc ở Hạ viện, khóc ở tòa, chưa đủ, bà lại còn đến cả Thượng viện để khóc nữa. Lâm ly bi đát nào nung ai oán thật.

Bà khóc ghê gớm lắm, khóc toi bởi xú quách khóc đập liểu vùi hoa, khóc như thiếu nữ vu qui nhật, khóc đến khan cả tiếng.

Và giờ đây hẳn bà còn đang khóc thầm tiếc thương cho một người bạn trẻ tuổi tài cao, đẹp trai, đương thì có phong phom trên con đường... ái tình và sự nghiệp mà bỗng dưng phải mắc vòng lao lý, mỗi người mỗi nơi. Xét như vậy, đời đáng khóc thật.

Chưa hết, còn một tiếng khóc nữa. Đó là... khóc ghen của bà luật sư Đại đương kim đệ nhất phó chủ tịch Thượng viện. Tiếng khóc này có vẻ có ê-cô, có ép-phê hơn và có vẻ... cộng đồng đồng tiền chứ không có tính cách personnel.

Bà Đại tuyên bố bà khóc thương cho chế độ và bà khóc để bảo vệ chế độ, ai bảo bà khéo dư nước mắt cần phải cải tà qui chính. Người ta khóc là để bảo vệ chế độ chứ bộ nước mắt cá sấu sao?

Đúng! Nước lã còn vã nên hồ, hướng chi là nước mắt. Quý thay là nước mắt đàn bà.

NGƯỜI O.G. ĐÁNG YÊU

Tỷ dụ như: Con Ong và Tin Sáng, Thời Đại và Xây Dựng hoặc Tiếng Vang và Đồng Nai và hồi gần đây bức hí họa trên CON ONG chỉ một chút sơ hở nhỏ của anh chàng Hím nổi tiếng là hiền lành cũng đã không tránh được những đòn chí tử của anh Hải Nguyễn Kiên Giang tận tình khai thác chưa kể một vài tờ báo khác cũng phạng hời... Cũng trông những ông chủ báo này chẳng bao giờ còn thêm nhìn mặt nhau. Thế mà trái lại nhờ những ngày tranh đấu họ đã hiểu nhau và thương nhau hơn lúc nào hết xuyên qua những ý kiến phát biểu rất tạt đầu ý hợp. Họ tâm sự cười đùa hồ hồ mỗi lần kể cho nhau nghe những giai thoại bẽ bối của một vài ông bà lớn hoặc phê phán đường lối và tác phong của người này hay kẻ nọ đang thời.

Người Quốc Gia đáng yêu ở chỗ đó! Nhất là làng báo có khi chỉ một vài hiểu lầm nhỏ họ vẫn chửi nhau và tận tình sai hết cả chữ nghĩa bần, tuy nhiên một buổi đẹp trời nào đó có dịp gặp nhau họ lại thông cảm và cười xòa.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH